

ע"פ 18786/07 - אוריית חי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 15-07-18786 חי אוריית נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אחד

מערערם	אוריית חי'	蔑
נגד		נגד
משיבים	מדינת ישראל	משיבים

פסק דין

לפני ערעור על הרשות המערערת בתיק תעבורה 14-09-2324 כבוד השופט מג' כהן, בעבירה לפי תקנה 36(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתוב האישום ביום 30.10.13 בשעה 13:42 נגנה המערערת ברכב מס' 2781410 (להלן: "הרכב") בכביש המוביל מאריאל לשוב רחלים, ועבירה ממשאל לו הפרדה רצוף המסומן על הכביש, כאשר בצדיו הימני לא נמצא לו מקלט.

המערערת כפירה בעובדות כתוב האישום, נשמעו ראיות בתיק, בסיום שמייעת הראיות, הורשעה המערערת והעונש אותו גזר בית משפט, קנס בסך 800 ₪, פסילה על תנאי של חדש לשנה שלא תעבור אותה עבירה בגיןה הורשעה או, אחת העבירות המנוויות בתוספת הראשונה או, בתוספת השנייה לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 ותורשע בגיןה.

מכאן הערעור שלפני.

בנימוקי הערעור נתען על ידי ב"כ המערערת:

בית משפט קמא טעה משנתן אמון עד התביעה היחיד, על אף התהיות שעלו מעדותו.

לא הוכח ביצוע העבירה כנדרש בדיון הפלילי.

בית משפט קמא לא נתן משקל להימנעות המאשימה מהבאת עדותה של החילט (שוטרת שח"מ) שהתוודה לעד התביעה בנינית ונכח באירוע.

טעיה בית משפט שלא קיבל בקשה המערערת לbijtol פסק הדיון, עקב הראיות החותכות שהובאו בה, בעיקר להuder לו הפרדה רצוף במקום שמסר עד התביעה.

עמוד 1

טענה בית משפט כאמור, שלא הבין כי עד הנסיבות היחיד, הוא האשם באירוע עצמו, בכך שסתה ממסלו בוגר לתקנה 41 לת"ת.

בית משפט זההיר עצמו בהכרעת הדין כנדרש משבחר לקבל עדות יחידה, אך, לא נתן משקל ראוי להחלשת עדות יחידה זו, שהיתה בעייתי ובלתי סבירה נוכח האירוע וגימת "כמעט תאונה" על ידי עד הנסיבות.

בית משפט לא הבין כי כל "חטאיה" של המערערת היה, להימנע מຕאונתה שהיתה צפואה עקב הפרט סעיף 41 לת"ת.

לעוררת עבר נקי על פני וותק נהיגה מאז שנת 1993.

nymoki המשיבה:

יש לדוחות הערעור.

לאחר מתן פסק הדין, הגישה המערערת ראייה חדשה, שלא נטעה בערכאה הדינית ואינה עומדת בתנאי סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982.

המעערערת לא חקרה על קיומו של קו הפרדה רצוף במקום ביצוע העבירה במהלך הדיון, אף הודהה בחציית קו הפרדה אך, נאלצה לחצותו בל נסיבות שעד הנסיבות גרם להן, טענות שנדחו בבית משפט כאמור.

לגוף של עניין:

בישיבת ההקראה, מיום 14.11.18, כפירה המערערת באמצעות בא כוחה וטענתו נרשמה כדלקמן:

" הנאשמת כופרת. מדובר בנזידת גדולה שנסעה על השולים, היא הייתה בעיצומה של עקיפה, נזידת המשטרת נצמדה אליה ובשביל להימנע מຕאונתה היא ברחה ועלתה קצת על הקו הלבן. השוטר לא עצר אותה במקום, הנאשמת המשיכה במספר קילומטרים רב קדימה, הורידה טרמפיקט בהמשך הדרך והשוטר החליט לעצור אותה ולתת לה דז"ח".

מכאן, לא הייתה כפירה בהימצאותו של קו הפרדה רצוף, לא הייתה כפירה בחציית המערערת את אותו קו הפרדה רצוף, כל שנטען, ציוק חציית קו הפרדה, כדי להימנע מຕאונתה, עקב סטייה פתאומית של הנזידת שמאליה.

בית משפט כאמור בהכרעת הדין, דוחה טענה זו .

דוחית הטענה מבוססת על עדות עד הנסיבות (היחיד)

לאחר שבית המשפט הזהיר עצמו, עדות שנמצאה אמונה ומהימנה ונתמכה ברישומים שערך בעת האירוע. בעודתו, שלל העד נסעה על השול גם לא באופן חלקי. יתרה מכך, העד כי בעת רישום דברי המערערת בדו"ח, לא העלה כלל גירסתה בדבר כמעט תאונה או, נסיעת הנזידת על השול.

זאת ועוד, המערערת עצמה במהלך חקירתה הנגדית מאשרת קיומו של קו הפרדה רציף בע' 10 לפרטוקול ש.27, ובש. 31 מיום 31.3.15. עדות עליה מבוססת גם כן הכרעת הדין.

בית משפט קמא לא טעה משלא קיבל הבקשה לביטול פסק הדין, ודחה הבקשה להגיש ראיות נוספות. יתרה מכך, אין להגיש ראיות חדשות בערעור אלא אם מדובר בראיות שלא ניתן היה להסביר בפני הערכאה הדינית, ראה סעיף 211 לחס"פ.

המערערת יכולה הייתה להציג בבית משפט קמא מלא הראיות לעניין העדר קיומו של קו הפרדה רצוף או, רוחב השול בצדו של נתיב הנסעה בו נסעה כשהנידת לפניה. ראיות, אותן ביקשה להגיש במסגרת בקשה לביטול פסק דין (תשريع בצוירוף תצהיר).

לモתר לכך, כי מקום ביצוע העבירה תואר במידוק בכתב האישום המודפס שקיבלה המערערת, לאור הודעתה כי הדוח שנרשם בכתב יד היה בלתי קריא.

אני דוחה טענה בא כוח המערערת לעניין הימנענות המשיבה מהבאת עדות החילית שהתלוותה אל עד התביעה בניידת בעת האירוע, מהטעם שלא הוכח כלל שהיא צו בעת האירוע.

לאחר עיון מעמיק בפרטוקול הדין, אני מוצאת הכרעת דין המבוססת ומעוגנת בראיות התביעה, לא מצאי סתיירות בעדות עד התביעה.

המערער, מחזיקה ברשיון נהיגה מאז 1993, עברה התעבורתי נקי. עובדה זו באה לידי ביטוי בעונש אותו גזר בית משפט.

הערעור נדחה.

המציאות תמציא פסק דין לצדים ולבעלי כוחם.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ו, 21 נואר 2016, בהעדך הצדדים.